

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce/navrhovatele: **Antonie Hotels, s.r.o.**, se sídlem Libřická 715, Praha 9, zastoupen Mgr. Pavlem Markem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1070/19, Praha 1, proti žalovanému/odpůrci: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, **za účasti:** I) CETIN a.s. (dříve „Česká telekomunikační infrastruktura a.s.“), se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) MUDr. J. Ř., , v řízení o kasační stížnosti žalobce/navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 24. 2. 2021, č. j. 64 A 1/2017-263,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému/odpůrci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci se žalobce/navrhovatel (dále jen „navrhovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 16. 1. 2017, č. j. OÚPSŘ 278/2016-330-rozh., kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tanvald, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, ze dne 12. 7. 2016, č. j. MěÚT/133412016/SÚ a ŽP, jímž byla zamítnuta navrhovatelova žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „HOTEL MONTANIE, přestavba areálu“ na pozemcích parc. č. 2017/1, 2017/2, 2017/3, 2017/5, 2017/6, 2017/7, 2017/10, 2017/11, 2017/12, 2017/20, 1691, 1752/3, 1738 a 1741 v k. ú. Desná III, obec Desná.

[2] Týmž podáním se navrhovatel zároveň domáhal tzv. incidenčním návrhem ve vztahu k pozemkům parc. č. 2017/1, 2017/2, 2017/3, 2017/5, 2017/6, 2017/7, 2017/8, 2018/9, 2017/10, 2017/11 a 2017/12 v k. ú. Desná III, obec Desná, zrušení opatření obecné povahy – původně rozhodnutí Okresního úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 20. 7. 1994, č. j. ŽP 2541/1994/235.1, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 12. 1994, č. j. 841/85/8097/94, rozhodnutí Okresního úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 12. 2. 1998, č. j. ŽP 3360/97/1998/235.1, rozhodnutí Okresního úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 3. 11. 1999, č. j. 2981/1999/235.1, a „rozhodnutí“ Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 30. 12. 2011, č. j. KULK 42450/2011, jímž byla dle § 19 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), v tehdejší znění (dále jen „zákon č. 138/1973 Sb.“), resp. u poslední změny provedené žalovaným/odpůrcem (dále jen „odpůrcem“) (kdy bylo pro přehlednost vydáno úplné znění daného opatření obecné povahy jako celku) dle § 30 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v relevantním znění (dále jen „vodní zákon“), stanovena úprava rozsahu ochranných pásem vodárenské nádrže Souš a horního úseku toku Bílá Desná nad odběrným místem převodu vody do vodárenské nádrže Souš a úprava režimu v těchto ochranných pásmech.

[3] Navrhovatel napadl zmiňované opatření obecné povahy incidenčním návrhem na jeho zrušení z toho důvodu, že bylo správními orgány aplikováno ve zmiňovaném územním řízení a že právě z důvodu rozporu stavebního záměru navrhovatele s tímto opatřením obecné povahy byla jeho žádost o umístění této stavby zamítnuta. Z uvedeného důvodu bylo totiž v územním řízení vydáno nejprve negativní závazné stanovisko Městského úřadu Tanvald, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, jakožto vodoprávního úřadu, ze dne 4. 7. 2016, č. j. MěÚT/11929/2016, které bylo následně v odvolacím řízení dle § 149 odst. 4 správního řádu, v tehdejší znění, pouze formálně změněno závazným stanoviskem Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (jakožto nadřízeného vodoprávního úřadu) ze dne 30. 11. 2016, č. j. KULK 90683/2016. Vodoprávní úřady shodně dospěly k závěru, že záměr navrhovatele je v rozporu se zmiňovaným opatřením obecné povahy, jehož úplné znění bylo vyhlášeno „rozhodnutím“ odpůrce ze dne 30. 12. 2011, č. j. KULK 42450/2011, neboť navrhovaná stavba by se nacházela v ochranném pásmu II. stupně daného vodního zdroje, v němž se podle bodu 2. 2. 12. uvedeného opatření obecné povahy „nepovoluje výstavba

pokračování

objektů a zařízení, která nejsou nezbytná k obhospodařování lesů“, a v němž podle bodu 2.2.4. nesmějí být zřizovány mj. rekreační objekty.

[4] Usnesením ze dne 20. 6. 2017, č. j. 64 A 1/2017-219, krajský soud vyloučil navrhovatelovu žalobu proti rozhodnutím správních orgánů ve věci jeho žádosti o umístění stavby k samostatnému projednání pod sp. zn. 59 A 58/2017. Následně krajský soud toto řízení o žalobě přerušil do doby jeho rozhodnutí o návrhu na zrušení daného opatření obecné povahy. Usnesením ze dne 3. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017-224, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017-232, tento návrh po té odmítl z toho důvodu, že navrhovatel nebyl vlastníkem výše uvedených pozemků dotčených napadeným opatřením obecné povahy a z tohoto důvodu nebyl dle názoru krajského soudu k podání návrhu procesně legitimován.

[5] Ke kasační stížnosti navrhovatele ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5 As 215/2017-30, zmíněné usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem, že bytí byl napadený akt vydán ve formě správního rozhodnutí, lze jej považovat za opatření obecné povahy, neboť novelou § 30 vodního zákona, provedenou zákonem č. 150/2010 Sb. s účinností od 1. 8. 2010, došlo k tomu, že ochranná pásma vodních zdrojů mají být vodoprávním úřadem stanovena namísto správního rozhodnutí formou opatření obecné povahy. Podle přechodného ustanovení (čl. II bodu 2 zákona č. 150/2010 Sb.) ke zmiňované novele vodního zákona přitom platí, že *„[o]chranná pásma stanovená podle dosavadních právních předpisů se považují za ochranná pásma stanovená podle § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. V případě změny nebo zrušení dosavadního ochranného pásma stanoveného podle dosavadních právních předpisů je nutné ochranné pásmo nově stanovit postupem podle § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“*. Na tomto závěru podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nic nemění ani skutečnost, že odpůrce při vydání „rozhodnutí“ ze dne 30. 12. 2011, č. j. KULK 42450/2011, jímž došlo k poslední změně napadeného aktu a vyhlášení jeho úplného znění, vedl již od „oznámení zahájení řízení“ ze dne 14. 2. 2011, tedy již za účinnosti nové právní úpravy, v rozporu s výše citovanou druhou větou čl. II bodu 2 zákona č. 150/2010 Sb. správní řízení dle části druhé správního řádu a vydal napadený akt ve formě správního rozhodnutí namísto toho, aby postupoval podle části šesté správního řádu ve věci vydání opatření obecné povahy.

[6] Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu však krajský soud pominul, že ve věci byl podán návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který se od návrhu na „abstraktní“ přezkum opatření obecné povahy dle věty první téhož ustanovení liší nejen lhůtou pro jeho podání, ale i jinak vymezenou aktivní procesní legitimací. Při posuzování otázky procesní legitimace k podání návrhu na incidenční přezkum je podstatné, zda navrhovatelí svědčí právo podat žalobu (nebo jiný návrh ve správním soudnictví) ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, a nikoli to, zda navrhovatel tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, jak je tomu v případě návrhu na abstraktní přezkum opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. Navrhovatel v nyní posuzované věci byl tedy oprávněn podat společně se žalobou proti správním rozhodnutím ve věci jeho žádosti o umístění stavby i návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy, o něž se tato rozhodnutí opírají.

[7] Krajský soud v dalším řízení ověřil, že napadené opatření obecné povahy existuje a že v mezidobí bylo změněno opatřením obecné povahy odpůrce ze dne 25. 4. 2016, č. j. KULK 34825/2016, a ze dne 19. 5. 2017, č. j. KULK 38763/2017, nicméně tyto změny se nedotkly pozemků, na nichž měla být umístěna stavba navrhovatele. Krajský soud proto následně usnesením ze dne 14. 1. 2021, č. j. 59 A 58/2017-258, rozhodl o pokračování v řízení o žalobě proti rozhodnutí odpůrce ve věci umístění stavby a o opětovném spojení obou souvisejících věcí ke společnému projednání a rozhodnutí. Posléze krajský soud nyní přezkoumávaným rozsudkem ze dne 24. 2. 2021, č. j. 64 A 1/2017-263, návrh na zrušení opatření obecné povahy i žalobu proti zmíněnému rozhodnutí ve věci umístění stavby zamítl.

[8] Krajský soud se nejprve zabýval přezkumem napadeného opatření obecné povahy, přičemž konstatoval, že bylo vydáno v souladu s vodním zákonem. Pokud byly do výroku I. části 2) bodu 2.2. opatření obecné povahy mezi činnosti zakázané v ochranném pásmu II. stupně zahrnuty zřizování mj. rekreačních objektů (bod 2.2.4.) a výstavba objektů a zařízení, které nejsou nezbytné k obhospodařování lesů (bod 2. 2. 12.), nelze hovořit o zákazu libovolných činností, ale těch činností, které poškozují nebo ohrožují vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vody ve vodárenské nádrži Souš ve smyslu § 30 odst. 8 a 10 vodního zákona. Výstavba a následné užívání a provoz rekreačních objektů a dalších objektů, které nejsou nezbytné k obhospodařování lesů, mají nebo mohou mít negativní vliv na vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vody ve vodárenské nádrži Souš. Krajský soud zdůraznil, že napadeným opatřením obecné povahy nebylo rozhodováno o režimu v ochranném pásmu II. stupně ve vztahu ke konkrétnímu stavebnímu záměru navrhovatele. Nezákonnost obecně stanoveného zákazu zřizování rekreačních objektů a výstavby objektů, které nejsou nezbytné k obhospodařování lesů, nelze založit na tvrzení, že v konkrétním případě k poškození vodního zdroje, k jehož ochraně ve veřejném zájmu jsou ochranná pásma vodního zdroje stanovena, nemusí dojít.

[9] Skutečnost, že dotčené pozemky jsou v platném územním plánu města Desná zařazeny do plochy určené pro výstavbu objektů občanské vybavenosti, není z pohledu zákonnosti opatření obecné povahy relevantní. Zařazení do plochy pro výstavbu občanské vybavenosti vyplývá z aktuálního stavu plochy, což bez dalšího neznamená, že na předmětných pozemcích lze umísťovat stavby, aniž by byly splněny další zákonné podmínky. Nezákonnost stanovení zákazu zřizování rekreačních objektů a výstavby objektů a zařízení, které nejsou nezbytné k obhospodařování lesů, nelze dovozovat z vydání souhlasných stanovisek orgánu ochrany přírody, kterých se navrhovatel dovolává. Při stanovení ochranného pásma II. stupně a režimu v něm vodoprávní úřad v obecné rovině vymezil činnosti, které představují pro vodní zdroj nebezpečí a které bylo dle vodního zákona, resp. zákona č. 138/1973 Sb., třeba zakázat.

[10] K odkazu navrhovatele na absenci negativních účinků zamýšleného umístění stavby hotelu Montanie s ohledem na výsledky hydrogeologických průzkumů a konkrétní opatření, která měla být součástí stavebního záměru dle dokumentace pro územní rozhodnutí, krajský soud připomněl, že stavební činnost spojená s vybudováním stavby a její následné užívání představují ohrožení vodní nádrže, a to rovněž s ohledem na dopravní přístup do areálu přes ochranné pásmo vodního zdroje I. stupně, do kterého platí zákaz vjezdu i vstupu v souladu s § 30 odst. 8 vodního zákona. Krajský soud poukázal rovněž na nesouhlasné stanovisko správce povodí, Povodí Labe, státní podnik, ze dne

pokračování

17. 2. 2016, č. j. PVZ/15/28373/Pe/0, vydané ve smyslu § 54 odst. 4 vodního zákona, ve kterém je mj. zdůrazněn význam vodní nádrže Souš.

[11] K námitkám nepřiměřenosti stanovených zákazů na předmětných pozemcích krajský soud uvedl, že ačkoliv byl navrhovatel účastníkem řízení o vydání „rozhodnutí“ odpůrce ze dne 30. 12. 2011, o úpravě režimu v ochranném pásmu II. stupně tedy věděl, a měl tak možnost se k němu vyjádřit, vůči zákazům nebrojil. Při vydání (z materiálního hlediska) opatření obecné povahy nebyly zákazy činností uvedené v bodech 2.2.4. a 2. 2. 12. stanoveny nově, nýbrž se v tomto směru jednalo o souhrnné vydání předchozích rozhodnutí Okresního úřadu v Jablonci nad Nisou, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí. Navrhovatel namítal, že areál hotelu Montanie byl v blízkosti vodárenské nádrže vybudován v minulosti a jedná se o zamýšlenou rekonstrukci, v jejímž rámci mají být některé objekty odstraněny a umístěny nové, přičemž předchozí rozhodnutí o stanovení ochranných pásem a jejich režimu s hotelovým areálem počítala. K tomu krajský soud poznamenal, že původní rozhodnutí Okresního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 20. 7. 1994 areál hotelu (pod tehdejšími názvem Darré) sice zmiňuje, jednoznačně však hovoří o prioritě ochrany vodního zdroje, o nutnosti změny a o tom, že vlastní umístění areálu hotelu nebylo a není zcela v souladu s tehdy platnými právními předpisy.

[12] Krajský soud následně přezkoumal rozhodnutí odpůrce ve věci umístění stavby a konstatoval, že v posuzované věci bylo vodoprávním úřadem i nadřízeným vodoprávním úřadem v odvolacím řízení vydáno ke stavebnímu záměru navrhovatele negativní závazné stanovisko z hlediska jeho umístění na předmětných pozemcích v ochranném pásmu II. stupně vodní nádrže Souš. Vodoprávní úřady se dle krajského soudu stavebním záměrem vymezeným v žádosti a dokumentaci pro územní rozhodnutí zabývaly z hlediska jeho vlivu na jakost, kvalitu a zdravotní nezávadnost vod ve vodní nádrži Souš. Při tomto posouzení musely respektovat závazně stanovená ochranná pásma a pravidla režimu, který v nich byl stanoven. Jestliže podle žádosti a dokumentace pro územní rozhodnutí spočíval stavební záměr ve výstavbě nových objektů, jednalo se podle daného opatření obecné povahy o činnosti zakázané. To byl důvod, pro který vodoprávní úřady nemohly souhlasné závazné stanovisko ke stavebnímu záměru vydat, a tedy nebylo třeba, aby se za dané situace podrobně zabývaly tím, zda jde v konkrétním případě o činnosti skutečně poškozující či ohrožující vodní zdroj v podobě vodní nádrže Souš, naopak bylo nutné respektovat závazně stanovený zákaz těchto stavebních činností v ochranném pásmu II. stupně.

[13] Krajský soud dodal, že vydání předchozího souhlasného stanoviska EIA neznamená, že vodoprávní úřady musí vydat kladné závazné stanovisko z hlediska ochrany vod dle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona. Názor vyjádřený zpracovatelem posudku EIA, že se nejedná o zřizování nového rekreačního objektu, ale rekonstrukci stávajícího, nebyl pro vodoprávní úřady závazný. Přestože se mělo jednat o umístění komplexu staveb zčásti na místě tří menších budov rekreačního areálu, které měly být odstraněny, nelze navrhovateli přisvědčit, že se jedná o pouhou rekonstrukci, na kterou by se zákazy činností dle bodů 2.2.4. a 2. 2. 12. opatření obecné povahy nevztahovaly. Ač nebylo napadené opatření obecné povahy vydáno v režimu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), a neužívalo tedy přesné názvosloví dle § 2 stavebního zákona, nelze dovodit, že by si

vodoprávní úřady nemohly podle skutečného obsahu žádosti a dokumentace pro územní rozhodnutí posoudit, zda se jedná o výstavbu objektů spadajících pod jednotlivé body upravující režim v ochranném pásmu II. stupně. Sám navrhovatel připouští, že se jedná o umístění nových budov a zařízení, jinak by nežádal o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Fakt, že na dotčených pozemcích byly umístěny dosavadní budovy hotelového areálu, neznamená, že je možné realizovat také jeho další rozšiřování v rozporu se zákazy stanovenými v bodech 2.2.4. a 2. 2. 12. opatření obecné povahy.

[14] Také již zmíněné stanovisko správce povodí jednoznačně upozornilo na rizika stavebního záměru pro vydatnost, jakost a zdravotní nezávadnost vod vodárenské nádrže Souš, nelze tedy přisvědčit navrhovateli, který se dovolává toho, že stavební záměr představuje pouze zlepšení stávajícího stavu rekreačního areálu. K argumentaci pořízením havarijního plánu krajský soud podotkl, že jeho zpracování představuje splnění povinnosti dle § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona, které však samo o sobě nepředurčuje kladné vyřízení jeho žádosti o vydání územního rozhodnutí. Pokud nebyly splněny podmínky dle § 90 písm. e) stavebního zákona, v tehdejší znění, a stavební záměr není v souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů, stavebnímu úřadu nezbylo než žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby hotelu Montanie zamítnout.

II.

Obsah kasační stížnosti, vyjádření odpůrce, repliky navrhovatele a vyjádření osob zúčastněných na řízení

[15] Navrhovatel (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[16] Dle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nijak neodůvodnil převzaté tvrzení týkající se toho, že samotné umístění areálu hotelu nebylo zcela v souladu s tehdy platnými právními předpisy. Stěžovatel má s ohledem na presumpci správnosti správních aktů za to, že areál hotelu byl umístěn v souladu se zákonem, přičemž je povinností správních orgánů chránit práva nabytá v dobré víře a hledět na umístění stavby jako na zákonné.

[17] K opatření obecné povahy stěžovatel namítá, že § 30 odst. 1 vodního zákona, z něhož vyšel krajský soud a podle něhož je stanovení ochranných pásem vždy veřejným zájmem, je v rozporu s ústavním pořádkem z důvodů uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04. Stěžovatel tak navrhl, aby Nejvyšší správní soud zvážil, zda nepředloží Ústavnímu soudu otázku souladu daného ustanovení s ústavním pořádkem. Toto ustanovení dle stěžovatele diskriminuje osoby, které vykonávají jiné činnosti ve veřejném zájmu a nepožívají výhody zákonem deklarované existence veřejného zájmu, přičemž i v nyní posuzované věci může převážet jiný veřejný zájem.

[18] Napadené opatření obecné povahy se dle stěžovatele míjí s účelem předvídaným ve vodním zákoně nebo např. v zákoně č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, neboť zakazuje stavbu „*prvků ochrany přírody*“, např. odlučovačů ropných látek a lapačů tuků na území areálu, kde se přitom hotel nacházel již před vydáním opatření obecné povahy. Tento zákaz považuje stěžovatel za nepřiměřený a omezující jeho práva. Za nepřiměřený pokládá i zákaz zřizování rekreačních objektů, neboť vylučuje jakýkoliv rozvoj jeho areálu

pokračování

a zasahuje do jeho majetkových práv nabytých v dobré víře, přičemž dotčené pozemky jsou v územním plánu města Desná zařazeny do plochy určené pro výstavbu objektů občanské vybavenosti. Napadené opatření obecné povahy je tak s územním plánem v rozporu. Stěžovatel si je vědom toho, že výstavba objektů či jejich rekonstrukce v ochranném pásmu II. stupně může být legitimně ztížena za účelem ochrany vodního zdroje, nicméně stěžovatel učinil veškeré možné kroky k tomu, aby během výstavby či následného užívání hotelu nedošlo k ohrožení vodního zdroje. Napadené opatření obecné povahy však výstavbu samu o sobě zakazuje, čímž porušuje zásadu minimalizace zásahu, která plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[19] K žalobou napadenému rozhodnutí ve věci umístění stavby stěžovatel namítá, že jeho záměrem není výstavba nových objektů, ale pouze rekonstrukce objektů stávajících při přidání „*prvků ochrany přírody*“. Rekonstrukce technicky zastaralého objektu a jeho úprava na moderní a životní prostředí šetřící budovu nemůže poškozovat či ohrožovat vodní zdroj, s čímž se krajský soud nijak nevypořádal. Umístění nových budov je nutné k tomu, aby mohlo dojít k zákonné výstavbě „*prvků ochrany přírody*“, proto bylo nezbytné o rozhodnutí o umístění stavby požádat, přičemž výstavba těchto objektů nemůže být stěžovateli k tíži. Stěžovatel si v souladu s § 39 odst. 2 vodního zákona obstaral havarijní plán a učinil tak všechny možné kroky, aby minimalizoval pravděpodobnost vzniku újmy na životním prostředí. Městský úřad Tanvald navíc opatřeními obecné povahy uděluje výjimky ze zákazu vjezdu i vstupu přes ochranné pásmo vodního zdroje I. stupně, proto nelze souhlasit s krajským soudem, že rekonstrukce areálu hotelu představuje ohrožení vodní nádrže i s ohledem na dopravní přístupnost.

[20] Dle stěžovatele krajský soud, stejně jako správní orgány, upřednostnil právní zájem na ochraně životního prostředí bez zohlednění protichůdných zájmů. Napadené opatření obecné povahy považoval krajský soud za zákonné, neboť toto opatření hovoří o prioritě ochrany vodního zdroje, aniž by se jeho zákonností soud blíže zabýval. Takový postup považuje stěžovatel za nepřipustnou argumentaci kruhem. Rozhodnutí ve věci umístění stavby následně krajský soud považoval za zákonné pouze z toho důvodu, že vycházela ze závazných stanovisek, aniž by se soud zabýval zákonností těchto závazných stanovisek. Tím krajský soud vyloučil přezkum žalobou napadených rozhodnutí a odepřel stěžovateli právo na spravedlivý proces a na právní ochranu.

[21] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odpůrci k dalšímu řízení a aby zrušil také napadené opatření obecné povahy v části týkající se dotčených pozemků.

[22] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že krajský soud použil tvrzení vodohospodářského orgánu o možném nesouladu umístění hotelu s tehdy platnými předpisy jako argument proti tvrzení stěžovatele, dle něhož rekonstrukce musí být po právu, neboť existence hotelu je v původním rozhodnutí o vymezení ochranných pásem zmíněna. Odpůrce připomněl, že se záměrem stěžovatele správní orgány již podrobně zabývaly a posoudily jej jako výstavbu nových objektů, nikoliv jen rekonstrukci objektů stávajících. Vzhledem k tomu, že vodoprávní úřad shledal nesoulad stěžovatelova záměru s daným opatřením obecné povahy, nebylo dále třeba se zabývat tím, zda se v konkrétním případě jedná o činnost ohrožující či poškozující vodní zdroj. Pojem „*prvky ochrany*“

přírody“, používaný stěžovatelem, je zavádějící, neboť se ve skutečnosti jedná o nezbytné technické vybavení budov, bez něhož by tyto stavby vůbec nemohly být povoleny. Zásadní je, že na místě tří menších původních budov a okolí zpevněných ploch měla být nově umístěna novostavba budovy hotelu. V rozporu s opatřením obecné povahy je tedy sama nová budova hotelu, která byla především předmětem řízení o umístění stavby a která svým rozsahem značně přesahuje stávající stavby; nejde tedy primárně o doplňkové stavby jejího technického vybavení, jimiž argumentuje stěžovatel.

[23] Odpůrce dále připomíná, že záměr stěžovatele představuje dle negativního vyjádření správce povodí činnost ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, přičemž není rozhodné tvrzení stěžovatele, že jeho záměr povede ke zlepšení vlivu provozu hotelu na životní prostředí. Ani vypracování havarijního plánu není nástrojem, který zamezí možnému ohrožení vodního zdroje v souvislosti s výstavbou hotelu. Důvodem pro udělování výjimky ze zákazu vstupu a vjezdu do ochranného pásma I. stupně je historický nárok vlastníka hotelu, nikoliv absence rizika vyplývající z dopravy přes toto ochranné pásmo. Zájem na ochraně vodního díla Souš, jež patří k nejvýznamnějším zdrojům pitné vody v ČR (tento druhý největší zdroj v Libereckém kraji zásobuje pitnou vodou skupinový vodovod pro Jablonec nad Nisou, Tanvald, Železný Brod, Desnou, Harrachov a další obce, tj. cca 60 tis. obyvatel), převyšuje všechny ostatní veřejné zájmy, přičemž stěžovatel ani neuvádí, který veřejný zájem by měl být upřednostněním ochrany tohoto vodního zdroje poškozen. Stěžovatel dále pomíjí, že se krajský soud přezkoumáním zákonnosti závazného stanoviska vodoprávního úřadu podrobně zabýval, přičemž jej neshledal nezákonným. Pro ochranu vodního zdroje je žádoucí zachovat stav, kdy je většina území ochranného pásma vodního zdroje pokryta lesy, takže se umožňuje pouze zřizování staveb pro jejich obhospodařování. Z toho nelze dovozovat, že by mělo být nepřiměřené, pokud stěžovatel nemůže ve svém areálu budovat jiné stavby. Odpůrce připomíná, že v době nabytí práv stěžovatele k hotelu byla již zmíněná omezení platná a účinná, proto nelze hovořit o tom, že stěžovatel nabyl svá práva v dobré víře bez znalosti omezujících podmínek. Územní plán města Desná zařazuje pozemky stěžovatele mezi plochy občanského vybavení stabilizovaného, nikoliv zastavitelného území, respektuje tak stávající stav a k žádnému rozporu mezi napadeným opatřením obecné povahy a územním plánem nedochází.

[24] Stěžovatel v replice k vyjádření odpůrce mimo již uvedené konstatoval, že odpůrce pomíjí, že stěžovatel brojí proti opatření obecné povahy, které zapříčiňuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a závazného stanoviska vodoprávního úřadu. Odpůrce nepoměřuje možné dotčené zájmy, pouze zdůrazňuje možné negativní důsledky stěžovatelova záměru. Dle stěžovatele vede extenzivní aplikace principu předběžné opatrnosti k odepření zákonných práv bez dostatečného právního podkladu. Stěžovatel již zdůraznil, že je poškozen veřejný zájem na ekonomickém, společenském, urbanistickém i environmentálním rozvoji stěžovatelova areálu. Umístění nové stavby je pouze zákonným označením pro činnost, která je pouze úpravou stávajícího areálu, nejedná se o umístění nového komplexu, který by představoval změnu v současném způsobu využití areálu a z toho plynoucích dopadů na okolí.

[25] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

pokračování

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[27] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[28] Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, která dle něj spočívá zejména v tom, že krajský soud nijak neodůvodnil tvrzení převzaté z odůvodnění napadeného opatření obecné povahy (v původním znění ze dne 20. 7. 1994), že samotné umístění areálu hotelu, jehož přestavba byla následně předmětem územního řízení, nebylo a není zcela v souladu s tehdy platnými právními předpisy.

[29] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat s žalobní (návrhovou) argumentací (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[30] Napadený rozsudek krajského soudu je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud všechny žalobní i návrhové body vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, přičemž jeho závěry nejsou vnitřně rozporné a rozsudek krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud ani ve výše zmíněném tvrzení, které krajský soud sice bez dalšího převzal, nicméně Nejvyšší správní soud připomíná, že předmětem posuzované věci není otázka zákonnosti již existujícího areálu hotelu, nýbrž pouze rozhodnutí o stěžovatelově konkrétním stavebním záměru týkajícím se umístění nové stavby hotelu Montanie a s tím související opatření obecné povahy stanovící ochranná pásma vodního zdroje. V územním řízení či v napadeném opatření obecné povahy nebyla existence ani legalita stávajícího areálu nijak zpochybněna. Ani ze strany krajského soudu se nejednalo o vyslovení právního závěru, ze kterého by soud následně vycházel při posuzování zákonnosti

napadeného opatření obecné povahy či napadeného rozhodnutí ve věci umístění stavby. Pro rozhodnutí soudu v posuzované věci tak nebylo toto tvrzení podstatné, proto jej ani krajský soud nemusel blíže odůvodňovat.

[31] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení námitek, které se týkají přezkumu předmětného opatření obecné povahy krajským soudem.

[32] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že byť odpůrce, jak již bylo konstatováno, postupoval při vydání opatření obecné povahy ze dne 30. 12. 2011, č. j. KULK 42450/2011, formálně chybně, když vydal tento napadený akt ve formě správního rozhodnutí v řízení dle části druhé správního řádu namísto toho, aby postupoval podle části šesté správního řádu a ve věci vydal i po formální stránce opatření obecné povahy, nijak tím do procesních práv stěžovatele nezasáhl, naopak stěžovatel byl účastníkem řízení v této věci, jeho procesní situace tedy byla vlastně výhodnější, než by tomu bylo v řízení o vydání opatření obecné povahy. Přesto stěžovatel zůstal v řízení zcela pasivní, neuplatnil proti navržené úpravě žádné námitky a proti vydanému „rozhodnutí“ nijak nebrojil.

[33] Stěžovatel předně namítá, že § 30 odst. 1 věta poslední vodního zákona, dle níž *„stanovení ochranných pásem je vždy veřejným zájmem“*, je ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04, protiústavní. Toto ustanovení dle něj diskriminuje osoby, které vykonávají jiné činnosti, které bez dalšího nepožívají výhody zákonem deklarované existence veřejného zájmu. Předmětem přezkoumání Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti je však primárně kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu, nikoliv návrhem napadené opatření obecné povahy či žalobou napadené rozhodnutí ve věci umístění stavby. Stěžovatel uvedenou námitku neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, tato námitka je tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[34] Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost dodává, že danou část § 30 odst. 1 vodního zákona nepovažuje za protiústavní, a to ani v souvislosti s nálezem Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04, neboť ten zrušil zákonné ustanovení kategoricky určující, že rozvoj a modernizace konkrétně vymezené vodní cesty je ve veřejném zájmu, a to s odůvodněním, že *„tím, že Parlament v zákoně označil rozvoj a modernizaci konkrétní vodní cesty za veřejný zájem, nedodržel požadavek obecnosti právního předpisu, aplikoval neurčitý právní pojem v konkrétním případě a zasáhl tak do pravomoci svěřené moci výkonné. (...) Nepochybně tedy upravuje jedinečný případ a schází mu tak podstatný materiální znak právní normy, jímž je obecnost“*. V případě § 30 odst. 1 vodního zákona však zákonodárce nikterak neporušil podmínku obecnosti právního předpisu. Existence veřejného zájmu na stanovení ochranných pásem je sice zákonem konstatována obecně, to však nic nemění na povinnosti příslušného správního orgánu následně v každém jednotlivém případě individuálně poměřovat zájem na ochraně vodního zdroje s dalšími zájmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 8 As 187/2016-51). Rovněž není zřejmé, jaký jiný veřejný zájem, nad nímž by ochrana vodního zdroje v daném případě převážila, by měl svědčit stěžovateli; zájem na rozvoji stěžovatelova areálu rozhodně nelze považovat za veřejný.

[35] Odpůrce vydal opatření obecné povahy ve formě „rozhodnutí“ ze dne 30. 12. 2011, č. j. KULK 42450/2011, na základě § 30 odst. 1 vodního zákona (původní opatření obecné

pokračování

povahy bylo vydáno na základě § 19 zákona č. 138/1973 Sb.), podle kterého platí, že „[k] ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti zdrojů podzemních nebo povrchových vod využívaných nebo využitelných pro zásobování pitnou vodou s průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok a zdrojů podzemní vody pro výrobu balené kojenecké vody nebo pramenité vody stanoví vodoprávní úřad ochranná pásma opatřením obecné povahy. (...) Stanovení ochranných pásem je vždy veřejným zájmem“. Podle odstavce 8 daného ustanovení je v ochranném pásmu I. a II. stupně „zakázáno provádět činnosti poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, jejichž rozsah je vymezen v opatření obecné povahy o stanovení nebo změně ochranného pásma“. Podle odstavce 10 téhož ustanovení platí, že „[v] opatření obecné povahy o stanovení nebo změně ochranného pásma vodního zdroje vodoprávní úřad stanoví, které činnosti poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje nelze v tomto pásmu provádět (...)“.

[36] Stěžovatel napadá zákonnost opatření obecné povahy především z toho důvodu, že na základě něj byla zamítnuta jeho žádost o umístění stavby hotelu Montanie, neboť tato stavba by se nacházela v ochranném pásmu II. stupně, v němž se podle bodu 2. 2. 12. uvedeného opatření obecné povahy „nepovoluje výstavba objektů a zařízení, která nejsou nezbytná k obhospodařování lesů“, a v němž podle bodu 2.2.4. nesmějí být zřizovány mj. rekreační objekty. Jeho námitky se tak vztahují spíše k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o umístění této stavby, nikoliv k samotnému opatření obecné povahy.

[37] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že již původní znění opatření obecné povahy ze dne 20. 7. 1994, č. j. ŽP 2541/1994/235.1, obsahovalo zmíněné podmínky ochrany vodního zdroje, konkrétně v bodě 2. 2. 1., dle kterého nemohly být v pásmu hygienické ochrany II. stupně zřizovány mj. rekreační objekty, a dle bodu 2. 2. 13. tohoto opatření bylo zakázáno budovat zařízení, pokud nebyla nutná k obhospodařování lesů v území pásem hygienické ochrany.

[38] V napadeném opatření obecné povahy je v souladu s § 30 odst. 1, 8 a 10 vodního zákona vymezen rozsah činností, které je v ochranném pásmu I. a II. stupně vodárenské nádrže Souš a horního úseku toku Bílá Desná nad odběrným místem převodu vody do vodárenské nádrže zakázáno provádět, resp. činností poškozujících nebo ohrožujících vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s krajským soudem, že nelze hovořit o zákazu libovolných činností, nýbrž právě činností stanovených v souladu se zmíněnými ustanoveními vodního zákona, které by mohly ohrozit daný vodní zdroj.

[39] Je třeba připomenout, jak již konstatoval krajský soud, že dané opatření obecné povahy stanoví režim v ochranném pásmu II. stupně vodní nádrže Souš obecně. Při jeho vydání proto ani nemohlo být přihlédnuto ke konkrétnímu způsobu či podobě provádění budoucího stavebního záměru stěžovatele a zcela lichá je tak v této souvislosti jeho námitka, podle níž učinil veškeré kroky, aby během výstavby hotelu ani při jeho následném užívání nedošlo k ohrožení vodního zdroje.

[40] Námitka stěžovatele, podle níž mu v souvislosti s napadeným opatřením obecné povahy nebylo umožněno postavit „prvky ochrany přírody“, nijak nezpochybňuje obecně stanovený zákaz činností, které by mohly narušit kvalitu vody ve vodní nádrži Souš.

Přitom stěžovatelova žádost o umístění stavby nebyla zamítnuta proto, že nutně obsahoval prvky, které by byly v případě umístění a realizace stavby z hlediska likvidace odpadních vod a dalších ekologických opatření nezbytné, ale z toho důvodu, že se jednalo o stavbu zcela nové budovy hotelu (a dalších budov) svými rozměry značně přesahující dosavadní stavby (viz dále).

[41] Pokud stěžovatel namítá, že zákaz výstavby jiných objektů a zařízení než těch, která jsou nezbytná k obhospodařování lesa, je nepřiměřený, omezuje jeho majetková práva k danému areálu a také vylučuje jakýkoliv jeho rozvoj, je třeba konstatovat, že výkon stěžovatelových práv je zákazy stanovenými v opatření obecné povahy zcela jistě omezen. Nicméně tato omezení jsou nezbytná právě z důvodu zcela zásadního veřejného zájmu na ochraně významného zdroje pitné vody – vodní nádrže Souš (a tomto důvodu přiměřená), přičemž, jak již bylo konstatováno výše, jedná se o zákazy a omezení rizikových činností stanovené zcela v souladu s § 30 odst. 1, 8 a 10 vodního zákona.

[42] Co se týče námítky, dle níž je opatření obecné povahy v rozporu s územním plánem, který podle stěžovatele zahrnuje dotčené pozemky do ploch určených pro výstavbu občanské vybavenosti, je třeba v souladu s krajským soudem konstatovat, že územní plán zařazuje tyto pozemky do ploch se způsobem využití občanské vybavení stabilizované, což vyplynulo z faktického stavu v území. Tyto pozemky však nejsou vedeny jako plochy zastavitelné ve smyslu § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, a nejedná se proto o plochu vymezenou k zastavění, resp. k dalšímu rozšiřování výstavby, takže k žádnému rozporu mezi územním plánem a opatřením obecné povahy nedochází.

[43] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami týkajícími se přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ve věci umístění stavby krajským soudem.

[44] Úvodem je třeba konstatovat, že stavební úřad zamítl stěžovatelovu žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ve smyslu § 79 odst. 1 stavebního zákona z důvodu negativního závazného stanoviska vodoprávního úřadu jakožto dotčeného orgánu. Negativní stanovisko vycházelo právě z toho, že stavební záměr stěžovatele představuje činnosti zakázané opatřením obecné povahy, a tyto zákazy, jak již bylo konstatováno, byly stanoveny plně v souladu s vodním zákonem.

[45] Stavební úřad tedy postupoval zcela v souladu s § 149 odst. 3 správního řádu, v tehdejší znění, podle něhož *„jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne“*. Toto závazné stanovisko bylo následně v odvolacím řízení pouze formálně změněno závazným stanoviskem nadřízeného vodoprávního úřadu, který dospěl ke shodnému závěru, že záměr stěžovatele představuje činnosti zakázané opatřením obecné povahy. Odpůrce tak žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil zamítavé rozhodnutí stavebního úřadu. Správní orgány nijak nepochybily, pokud vycházely ze závazných stanovisek vodoprávních úřadů, jejichž zákonnost krajský soud, ač stěžovatel tvrdí opak, řádně přezkoumal, a ani Nejvyšší správní soud neshledal v jejich vydání žádné pochybení.

[46] Stěžovatel v kasační stížnosti, stejně jako v řízení před krajským soudem, opakuje, že jeho záměrem nebyla výstavba nových objektů, ale pouhá rekonstrukce těch stávajících a jejich úprava tak, aby se jednalo o budovy šetrící životní prostředí. Jak však již bylo

pokračování

uvedeno, je třeba souhlasit se správními orgány i krajským soudem, že dle dokumentace pro územní rozhodnutí měl stěžovatelův záměr spočívat především ve výstavbě zcela nových objektů, zejména místo tří menších samostatných budov měla být umístěna novostavba hotelu značně přesahující jejich půdorys. Právě z tohoto důvodu byl stěžovatel nucen pro realizaci svého záměru požádat nejprve o vydání územního rozhodnutí, a proto byla také jeho žádost na základě negativních závazných stanovisek vodoprávních úřadů zcela v souladu s právními předpisy zamítnuta. Dané opatření obecné povahy totiž jasně stanoví zákaz výstavby jiných objektů v ochranném pásmu II. stupně vodního zdroje, než jsou objekty k obhospodařování lesa.

[47] Stěžovatel zároveň sám přiznává, že se jednalo o umístění nových budov, což však odůvodňuje výstavbou „*prvků ochrany přírody*“. S tímto nelze souhlasit, neboť negativní závazná stanoviska se vztahují pouze ke konkrétnímu návrhu přestavby areálu tak, jak byl vymezen v žádosti stěžovatele o umístění stavby a předložené dokumentaci pro územní rozhodnutí, přičemž stěžovateli tím nebylo paušálně zakázáno jakkoliv areál hotelu rekonstruovat, tím méně pak přidat či modernizovat zařízení k likvidaci odpadních vod či k dalším ekologickým opatřením. Na uvedeném závěru tedy nemůže nic změnit tvrzení stěžovatele, že učinil veškeré kroky, aby pravděpodobnost poškození vodního zdroje minimalizoval, a opatřil si havarijní plán ve smyslu § 39 odst. 2 vodního zákona. V každém případě totiž bylo nezbytné respektovat závazně stanovený zákaz dané činnosti v ochranném pásmu II. stupně. Je třeba také zdůraznit, že v souladu s § 30 odst. 8 a 10 vodního zákona umožňuje již pouhé ohrožení vodního zdroje stanovit zákazy a omezení takových rizikových činností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 10 As 144/2019-59), přičemž právě takto je třeba zákazy a omezení obsažené v napadeném opatření obecné povahy, které upravuje režim ochranných pásem vodní nádrže Souš zcela v souladu s vodním zákonem, vnímat.

[48] K námitce udělování výjimek ze zákazu vjezdu a vstupu přes ochranné pásmo I. stupně je třeba konstatovat, že tato výjimka slouží právě k tomu, aby zůstala zachována veškerá práva stěžovatele k areálu hotelu, resp. aby bylo možné v souvislosti s dopravní přístupností areálu zajišťovat činnosti nezbytné pro jeho provoz. Udělení této výjimky však neznamená, že by dopravní přístup do areálu přes ochranné pásmo I. stupně nepředstavoval ohrožení vodního zdroje, jak se stěžovatel nesprávně domnívá.

IV.

Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[50] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Odpůrce byl ve věci úspěšný, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. V řízení o kasační stížnosti však odpůrci žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud jejich náhradu nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim vznikly jakékoli náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. dubna 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu